

ство отъ шосето по пътя за Павелъ бѣ покрито съ разни транспорти. Тукъ вече не конетѣ тегляха колята, а самитѣ погонци. Но най голѣмото затруднение за колята се срѣщаше тамъ, гдѣто е имало мостове, които сега бѣха развалени отъ войницитѣ и погонцитѣ за топливо, тъй като тѣзи мѣстностъ бѣ съвършено гола, като се изключи корията при с. Хибилий.

Бѣше вече късно, когато пристигнахъ, заедно съ колята въ с. Павелъ, гдѣто се и спрѣхъ за нощуване.

Не спалъ цѣла нощъ, уморенъ отъ трудното пътувание, азъ бързахъ да настаня конетѣ и войницитѣ, но и тукъ, както и въ Самоводене, нигдѣ свободно мѣсто се не оказа, защото цѣлото село бѣше препълнено съ обози. Войницитѣ и конетѣ пакъ се расположиха подъ открито небо. Потърсихъ въ ханищата сѣно за конетѣ, но не намѣрихъ.

-- Една желтица за ока сѣно да давате, пакъ не можете намѣри, ми казаха ханджиитѣ.

Случайно дойде въ хана чорбаджията — кмета и азъ се обърнахъ къмъ него съ молба да ми опрѣдѣли една кжщя за нощуване, а ако може и за командата и колята.

— Може, защо да не опрѣдѣля. Нали е село, ще се намѣрятъ кжщя. Само, че по добритѣ кжщя се заети отъ други гости. Заповѣдайте у дома, ме покани той. Войницитѣ ще помѣстятъ въ нѣкоя друга кжщя, а колята съ конетѣ въ двора.

Азъ поблагодарихъ кмета за любезността му и безъ да губя врѣме тръгнахъ подиръ него, като дадохъ на командата и конюхитѣ заповѣдь да се прѣмѣстятъ по указанието на кмета.

Гостоприемния селенинъ ме введе въ една довольно чиста, но съ бѣдна обстановка, и освѣтена съ лояна свѣщъ, стая. Всичката наредба се заключаваше въ сложениѣ въ едно кюше дрѣхи, нареденитѣ на полицата около една дузина сахани и панички, една икона, двѣ столчета, желѣзна соба, една послана при дрѣшника рогоска и една ракла. Азъ седнахъ на едно столче и се приготвихъ да повечерямъ, за да си легна по скоро да спя, но любезния домакинъ ми каза: